

Sygn. akt III U 268/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2019r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Piotr Witkowski
Protokolant:	st. sekr. sądowy Beata Dzienis

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 czerwca 2019r. w Suwałkach

sprawy **A. K.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

w związku z odwołaniem A. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 14 marca 2018 r. znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt III U 268/18

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z dnia 14.03.2018r. odmówił A. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu decyzji wskazał, iż zgodnie z treścią art. 61 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2017r. poz.1383) prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

Zgodnie natomiast z orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 2.03.2018r. A. K. nie została uznana za niezdolną do pracy.

W odwołaniu od tej decyzji A. K. wskazała, że nie zgadza się z tą decyzją, ponieważ nie zgadza się z orzeczeniem komisji. Wniosła następnie o jej zmianę ewentualnie o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Podniosła, iż ustalenia dokonane przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych i motywy zawarte w wydanej w uzasadnieniu decyzji są niezasadne i w żadnym razie nie mogą ostać się w Sądzie, gdyż powyższa decyzja została wydana na etapie procedowania przed Zakładem Ubezpieczeń Społecznych w oparciu o nad wyraz powierzchowne

badania lekarskie (a w zasadzie jego brak), gdzie lekarz przeprowadzający wówczas wzmiankowaną czynność nie przeprowadził całościowej i rzetelnej oceny stanu zdrowia. W związku z tym odwołanie jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, uzasadniając jak w zaskarżonej decyzji i wskazując, że A. K. była uprawniona do okresowej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do 31.01.2018r. Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 19.01.2018r. ustalił, iż wnioskodawczyni jest częściowo niezdolna do pracy do 31.01.2021r. Na podstawie jednak art. 14 ust. 2d ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych został zgłoszony zarzut wadliwości tego orzeczenia.

W następstwie tego sprzeciwu orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 2.03.2018r. ustalono, m.in. w oparciu o specjalistyczną opinię lekarza konsultanta ZUS z dnia 22.02.2018r., iż wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy.

Sąd Okręgowy w Suwałkach ustalił i zważył, co następuje:

Odwołania za uzasadnionego uznać nie można było.

Jak wskazał to organ rentowy prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega, zgodnie z art. 61 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. obecnie Dz. U. z 2018r. poz.1270 ze zm.), przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od jego ustania ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

Odwołująca się nie jest jednak niezdolna do pracy.

Na potrzeby Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oceny niezdolności do pracy, stosownie do art. 14 ust. 1, 2a i 2e ustawy o emeryturach i rentach z FUS, dokonuje w formie orzeczenia lekarz orzecznik Zakładu, a gdy zostanie wniesiony sprzeciw od tego orzeczenia, komisja lekarska Zakładu. Na potrzeby natomiast postępowania sądowego stosownej oceny niezdolności do pracy dokonują, na podstawie art. 278 kpc, biegli lekarze sądowi.

Sąd w sprawie uzyskał aż cztery opinie biegłych lekarzy sądowych o specjalności w leczeniu chorób, na które cierpi odwołująca się. W żadnej z tych opinii odwołująca się nie została uznana za niezdolną do pracy, mimo że do każdej z dniach czyniła szereg zastrzeżeń i uwag.

Pierwszą opinię w sprawie sporządzili biegli lekarze J. M. z zakresu psychiatrii i A. P. z zakresu rehabilitacji medycznej oraz biegły z zakresu psychologii A. C.. Sąd dopuścił dowód z tych biegłych, ponieważ wiodące schorzenia, z uwagi na które odwołująca się miała przyznana do 31.01.2018r. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy były charakteru psychicznego i psychiatrycznego. Wskazani biegli rozpoznali u odwołującego się niepełnosprawność intelektualną w stopniu lekkim, zaburzenia depresyjne i lękowe mieszane w wywiadzie, dwułukowe boczne skrzywienie kręgosłupa Th – L z pogłębieniem kifozy - jako i następstwo choroby Scheuermanna. Nie stwierdzili jednak u odwołującej się niezdolności do pracy choćby nawet częściowej.

Na skutek podniesionych zarzutów i zastrzeżeń do tej opinii i wskazania powierzchowności badań Sąd dopuścił nowy dowód z opinii biegłych z zakresu psychiatrii oraz z zakresu psychologii, a także w związku z wykazaną potrzebą także, biegłych lekarzy z zakresu neurologii, ortopedii i traumatologii. Biegli ci w osobach dr n. med. T. P. z zakresu neurologii, J. W. z zakresu psychiatrii, M. R. z zakresu ortopedii i traumatologii oraz H. P. z zakresu psychologii również nie uznali odwołującej się za niezdolnej do pracy zgodnie z kwalifikacjami nawet częściowo, choć rozpoznali u niej upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim F 70.0, zaburzenia lękowe – subdepresyjne mieszane F41.2 i dwułukowe boczne skrzywienie kręgosłupa Th/L z pogłębieniem kifozy – jako następstwo choroby Sheuermanna.

Wskazali, że dolegliwości ze strony kręgosłupa wymagają ostrożności podczas wykonywania czynności ale nie uniemożliwiają pracy, co i dotyczy upośledzenia umysłowego oraz zaburzeń lękowo – subdepresyjnych.

Z uwagi na stawiane zarzuty odnośnie schorzenia neurologiczno – ortopedycznego i podniesione kwestie schorzeń kardiologicznych wraz ze złożoną w tym względzie dokumentacją sąd dopuścił nowy dowód z opinii biegłych z zakresu neurologii, ortopedii i traumatologii i kardiologii. Uczynił to celem weryfikacji opinii tych biegłych z zespołu, którzy już sporządzili opinię. Nowi biegli z zakresu neurologii dr n. med. R. Z., z zakresu kardiologii J. H. i zakresu ortopedii i traumatologii G. K. też jednak nie stwierdzili niezdolności do pracy odwołującej się. Biegli R. Z. i J. H. rozpoznali u odwołującego się nadciśnienie tętnicze – chwiejne, łagodne arytmie nadkomorowe i komorowe – w wywiadzie, następstwa choroby Scheuermanna w postaci dwułukowego skrzywienia bocznego kręgosłupa Th/L i pogłębionej kifozy piersiowej oraz zespół cieśni kanałów nadgarstków, zaś G. K. (1) chorobę Scheuermanna w wywiadzie z zaburzeniami osi kręgosłupa oraz obustronne zekn. Wskazali jednakże jednoznacznie, że stwierdzone schorzenia i stopień ich klinicznego nasilenia nie wpływają na funkcję organizmu odwołującej się w stopniu kwalifikującym ją jako osobę częściowo lub całkowicie niezdolną do pracy zarobkowej zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Mając zatem na uwadze, że obecnie żadna opinia lekarzy biegłych sądowych nie stwierdza, że odwołująca się jest niezdolna do pracy, nie sposób aby za taką ją uznać. Owszem w przeszłości odwołująca się była uznawana za niezdolną częściowo do pracy. Dwie opinie w tym względzie odwołująca się przedstawiła jako sporządzone do sprawy X U 206/06 Sądu Okręgowego w Olsztynie Wydziału zamiejscowego w Elku. Nie mogą one jednak przesądzać o obecnym stanie zdrowia odwołującej się i związanej z tym niezdolnością do pracy. Wynika to z rozwoju medycyny i postępu w leczeniu oraz adaptacji samego organizmu do normalnego funkcjonowania. Inne też są obecnie warunki pracy niż dawniej.

W każdym bądź razie Sąd nie może przyznać świadczeń rentowych wbrew opiniom biegłych lekarzy sądowych. Jak się bowiem wypowiedział Sąd Najwyższy, choćby w wyroku z dnia 14.03.2007r. III U 130/06 (LEX 368973), ustaleń w sprawie o świadczenie rentowe w zakresie medycznym nie można oprzeć wbrew opinii biegłych lekarzy sądowych. Jak czytamy w tym wyroku dopiero ustalenia biegłych lekarzy sądowych dostarczają sądowi wiedzy specjalistycznej koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenia rentowe, w tym rodzaju występujących schorzeń, stopnia ich zaawansowania i nasilenia związanych z nimi dolegliwości. Również w uzasadnieniu wyroku z dnia 12.01.2010r., sygn. I UK 204/09 (LEX 577813) Sąd Najwyższy wskazał, iż w sprawie, której przedmiotem jest prawo do renty z ubezpieczenia społecznego, warunkująca powstanie tego prawa ocena niezdolności do pracy w zakresie wymagającym wiadomości specjalnych musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych posiadających odpowiednią wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń ubezpieczonego.

Sąd zaś podzielił opinie biegłych sądowych, gdyż są jednoznaczne w swojej wymowie i zostały sporządzone przez lekarzy odpowiednich specjalności. Sąd nie miał zresztą powodów aby tych opinii nie podzielić, ponieważ nie zawierały żadnych sprzeczności.

Z uwagi też na podniesione zarzuty i zastrzeżenia do poszczególnych opinii Sąd weryfikował je następnymi opiniami. Opinie sporządzali więc po sobie biegli z zakresu psychiatrii, neurologii, ortopedii i traumatologii oraz psychologii. Tylko biegły kardiolog jako jeden sporządził opinię. Jednakże opinia kardiologa nie budziła żadnych zastrzeżeń. Biegła kardiolog wskazała że zostały przedstawione przez odwołującą się zaświadczenia lekarskie o nadciśnieniu tętniczym, zaburzeniach rytmu serca do dalszej diagnostyki., cechach hipokinezy serca ale z badaniami ECHO nie wykazującymi żadnych istotnych odchyleń od stanu prawidłowego. Zaświadczenia są zresztą z dnia 10.01.2019r. Stąd Sąd pominął dowód z opinii uzupełniającej biegłych z zakresu psychiatrii, psychologii, ortopedii i traumatologii, neurologii oraz kardiologii z uwagi na dostateczne wyjaśnienie okoliczności sprawy.

Z uwagi również na powyższe Sąd pominął ponadto zgłoszony dowód z zeznań świadków J. Z., L. W., A. T. (1) i G. K. (2). Są to osoby związane z leczeniem odwołującej się bądź jej najbliższe (A. T. – matka, a G. K. – mąż). Nie mogą więc one jako osoby zainteresowane obiektywnie zaświadczyć o stanie zdrowia odwołującej się i związanej z tym niezdolności do pracy. Ponadto jak wskazano już wyżej ustaleń w sprawie o świadczenie rentowe w zakresie medycznym nie można oprzeć wbrew opinii biegłych lekarzy sądowych.

W tym stanie rzeczy trudno podzielić argumentację odwołującej się o jej niezdolności do pracy, którą tak szeroko przedstawiała w swoich pismach procesowych. Jej subiektywne odczucia jak i osób zainteresowanych nie mogą

decydować o rozstrzygnięciu sprawy. Sąd bowiem musi zawsze kierować się ustaleniami biegłych lekarzy sądowych, którzy posiadają w tym względzie specjalistyczną wiedzę. Nie może orzekać na przekonaniu osoby odwołującej się o jej niezdolności do pracy. Wyraźnie to wynika z powołanego wyroku Sądu Najwyższego.

Wskazać też odwołującej należy, że Sąd nie może dokonywać poprzez biegłych lekarzy sądowych, co sugeruje odwołująca się, szczegółowych jej badań i diagnostyki. Biegli nie mają bowiem ku temu stosownych środków finansowych. Czynią to specjaliści w ramach kontraktów z Narodowym Funduszem Zdrowia i biegli sądowi przede wszystkim o ich wyniki badań i rozpoznaną chorobę, nie wyłączając chorób psychicznych, dokonują własnej oceny stanu zdrowia osób starających się o świadczenia rentowe, oczywiście po osobistej styczności z nimi, w celu weryfikacji poprzez rozmowę i możliwe bezpośrednie badania, rozpoznanych u nich chorób i dolegliwości. Opierają się przy tym przede wszystkim o ostatnie badania, a nie sprzed kilku lat. Aktualny bowiem stan zdrowia jest najważniejszy. Jeżeli ulegnie znowu pogorszeniu zawsze jest możliwość złożenia nowego wniosku o rentę.

Ostatecznie też wskazać odwołującej się należy, że Sąd nie ma obowiązku powoływać nowego kolejnego dowodu z opinii biegłych lekarzy sądowych, gdyż być może kolejna opinia będzie korzystna dla odwołującej się. Powołanie nowych biegłych musi być uzasadnione szczególnymi okolicznościami sprawy. Sąd zaś uzyskał aż cztery opinie w sprawie.

Mając zatem powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy w Suwałkach, na mocy art. 477¹⁴ § 1 kpc, oddalił odwołanie.

PW/bd